நமது ஆவிக்குரிய தகப்பனாக தேவன்

தேவன் எவ்விதத்தில், *நித்திய* பிதாவாக, (தேவத்துவத்தில்) *உலகளாவிய* பிதாவாக (சிருஷ்டிப்பில்) மற்றும் *தேர்வு செய்வதற்குரிய* பிதாவாக (அவரது வாக்குத்தத்தத்தில்/உடன்படிக்கையில்) காணப்படலாம் என்பதை ஆராய்ந்திருக்கின்றோம். இப்பொழுது *ஆவிக்குரிய* பிதாவாக தேவனுடைய செயல்பற்றிய ஒரு பாடத்தை நாம் தொடங்குவோம்.

பிரிதலின் பிரச்சனை

உலகளாவிய தகப்பன் என்ற வகையில் தேவன் மனிதருடன் முழு ஐக்கியம் கொண்டிருந்தார். பாவமானது அந்த உறவு முறையைப் பாழாக்கிப் போடும் வரையிலும் அவர் இவ்விதமாய் முழு ஐக்கியம் கொண்டிருந்தார். தோட்டத்தை விட்டும் ஜீவ விருட்சத்தை விட்டும் ஆதாமையும் ஏவாளையும் வெளியே அனுப்பியபொழுது தேவன் மேம்போக்காகச் செயல்படவில்லை. தேவனுடைய இயல்பு மற்றும் அவர்களின் (ஆதாம் ஏவாள் ஆகியோரின்) பாவம் நிறைந்த நிலை ஆகியவற்றினாலேயே பிரிதலின் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது. தேவன் முற்றிலும் பரிசுத்தராக இருக்கின்றார்; அவர்கள் பாவம் நிறைந்தவர்களாக (பரிசுத்தமற்றவர்களாக) ஆனார்கள். பாவம் ஒருமுறை தோன்றிய பின், பிரிவானது தவிர்க்க முடியாததாக ஆயிற்று. அதற்கு முன்னதாக ஒரு எச்சரிக்கையும், அதைத் தொடர்ந்து ஒரு வாக்குத்தத்தமும் இருந்தன (ஆதி. 2:17; 3:15). பிரிதலின் *வழிமுறையானது* சகல ஞானமும் அன்பும் நிறைந்த தேவனால் கையாளப்பட்ட வகையைப் பற்றியே நாம் ஆதி. 3ல் வாசிக்கின்றோம். இந்தப் பிரிவானது தானாகவே முற்றிலும் நிர்மூலமாக்குதலாக இருந்ததில்லை; நிச்சயமாகவே இது பாவத்தின் விளைவாகவே இருந்தது. பாவமானது நாம் கடக்க முடியாத ஒரு தடையை உண்டாக்குகின்றது (ஏசா. 59:1, 2). உண்மையில், "பாவத்தின் சம்பளம் மரணமாகவே" (ரோமர் 6:23அ). உள்ளது. மனிதரில் பாவம் பிரசன்னமாயிருக்கையில் அதைத் தேவன் கையாண்ட வழிமுறையை நாம் பின்பற்றும் போது இந்தக் கொள்கை காலாகாலமாக இயங்குகின்றது.

முதல் யுகமானது தேவனுடைய சாயாலாக மனிதன் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதுடன் தொடங்கியது. அவர்கள் பாவம் நிறைந்தவர்களாக ஆனது வரைக்கும் இது (இந்த யுகம்) இடையூறின்றித் தொடர்ந்தது. சிருஷ்டிப்புக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் இடையில் உள்ள காலம் சார்பளவில் மிகக் குறுகியது

என்று நாம் நினைக்கத் தலைப்படுகின்றோம், ஒருவேளை ஆதியாகமத்தின் முதல் மூன்று அதிகாரங்களில் இது கூறி முடிக்கப்பட்டுள்ளதால் நாம் அவ்வாறு நினைத்திருக்கலாம். உண்மையில், கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையின் காலத்தைப் பற்றி நாம் அறிந்திருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக, அவர்கள் தோட்டத்தில் இருந்த கால அளவைப் பற்றி நாம் ஒன்றும் அறிவதில்லை - இதே காரணத்தினால்தான் நாம் அவ்வாறு நினைக்கின்றோம். இவை நமக்கு கூறப்படவில்லை. அவர்கள் தோட்டத் திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பிறகு, தேவன் அவர்களின் அடைவிடத் தைப் பற்றித் தொடர்ந்து அக்கறையுள்ளவராய் இருந்தார். இருப்பினும், தேவனுக்கும் அவரது மனிதப் படைப்பிற்கும் இடையில் இருந்த ஐக்கியமானது மாறுபட்ட பண்புடையதாக ஆயிற்று. ஆதாமும் ஏவாளும் பாவம் செய்வதற்கு முன்பு, நேரடியான, ''உரையாடலுக்குரிய'', உடனடியான தன்மை இருந்தது. அவர்கள் பாவம் செய்த பிறகு, தனி நபர்கள் தேவனுக்குப் பலி செலுத்தி அவரது நாமத்தைத் தொழுது கொள்ளத் தொடங்கினர் (ஆதி. 4:3, 4, 26ஆ). வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், பாவம் பிரித்து வைத்திருந்தது, ஆனால் தேவன் (அவர்களை) முற்றிலும் நிர்மூலமாக்காதிருந்தார். தேவன் தொடர்ந்து மனித குலத்தின் உலகளாவிய தகப்பனாகவே இருந்தார், ஆனால் அவர்களின் பாவம் நிறைந்த நிலைமையின் காரணமாக, தேவனுடன் முழு ஐக்கியம் கொள்வதற்கு அந்த உறவுமுறை போதுமானதாக இருக்கவில்லை.

ஆயத்தப்படுதலின் செயல்முறை

இந்த வாக்குத்தத்தம்/உடன்படிக்கையின் வழியாக, தேர்ந்தெடுத்த செயல்முறையைத் தேவன் தொடங்கிய வேளையில், அவர் உலகளாவிய தகப்பனாக இருப்பதை விட்டொழித்தார் என்று இது அர்த்தப்படுத்த வில்லை. இருப்பினும், அவர் உலகளாவிய தமது பிதாத்துவத்தை மனித குலத்தின் உயிர் வாழ்வுக்கு அடிப்படைக் களமாகக் கருதவில்லை என்பதை அவரது தொடர்ந்து செயல்பாடு காண்பிக்கின்றது. ஆகையால், ஆதி. 3:15ல் அவரது ஆதி வாக்குத்தத்தத்தின் அடிப்படையில், நோவாவுடனான வாக்குத்தத்தம் மற்றும் உடன்படிக்கையின் மூலமாக அவர் மனித இனத்தைக் கையாளத் தொடங்கினார்:

> வானத்தின்கீழே ஜீவசுவாசமுள்ள சகல மாம்சஜந்துக்களையும் அழிக்க நான் பூமியின்மேல் ஜலப்பிரளயத்தை வரப் பண்ணுவேன்; பூமியிலுள்ள யாவும் மாண்டுபோம். ஆனாலும் உன்னுடனே என் உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்துவேன்; நீயும் உன்னோடேகூட உன் குமாரரும், உன் மனைவியும், உன் குமாரரின் மனைவிகளும், பேழைக்குள் பிரவேசியுங்கள் (ஆதி. 6:17, 18).

> அப்பொழுது நோவா, கர்த்தருக்கு ஒரு பலிபீடம் கட்டி, சுத்தமான சகல மிருகங்களிலும், சுத்தமான சகல பறவைகளிலும் சிலவற்றைத் தெரிந்து கொண்டு, அவைகளைப் பலிபீடத்தின் மேல்

தகனபலியாகப் பலியிட்டான். சுகந்த வாசனையைக் கர்த்தர் முகர்ந்தார். அப்பொழுது கர்த்தர், இனி நான் மனுஷன் நிமித்தம் பூமியைச் சபிப்பதில்லை; மனுஷருடைய இருதயத்தின் நினைவுகள் அவன் சிறுவயதுதொடங்கி பொல்லாததாயிருக்கிறது; நான் இப்பொழுது செய்ததுபோல இனி சகல ஜீவன்களையும் சங்கரிப்ப தில்லை என்றார் (8:20, 21).

பின்னும் தேவன் நோவாவையும், அவன் குமாரரையும் நோக்கி, நான் உங்களோடும், உங்களுக்குப் பின்வரும் உங்கள் சந்ததியோடும், உங்களோடே பேழையிலிருந்து புறப்பட்ட சகல ஜீவ ஜந்துக்கள் முதல் இனிப் பூமியில் உண்டாகப் போகிற சகல ஜீவ ஜந்துக்கள் பரியந்தம், பறவைகளோடும், நாட்டு மிருகங்களோடும், உங்களிடத்தில் இருக்கிற பூமியிலுள்ள சகல காட்டு மிருகங்களோடும் என் உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்துகிறேன். இனி மாம்சமானவைகளெல்லாம் ஜலப்பிரளயத் தினால் சங்கரிக்கப்படுவதில்லையென்றும், பூமியை அழிக்க இனி ஜலப்பிரயாளம் உண்டாவதில்லையென்றும், உங்களோடே என் உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்துகிறேன் என்றார். அன்றியும் தேவன்: எனக்கும் உங்களுக்கும், உங்களிடத்தில் இருக்கும் சகல ஜீவ ஜந்துக்களுக்கும், நித்திய தலைமுறைகளுக்கென்று நான் செய்கிற உடன்படிக்கையின் அடையாளமாக, நான் என் வில்லை மேகத்தில் வைத்தேன்; அது எனக்கும் பூமிக்கும் உண்டான உடன்படிக்கைக்கு அடையாளமாயிருக்கும் (9:8-13).

தேவன் ஜலப்பிரளயத்தின்போது செய்தது போல மறுபடியும் ஒருக்காலும் மனித இனத்தை அழிக்க மாட்டார் என்பதே இந்த வாக்குத்தத்தத்தின்/உடன்படிக்கையின் முக்கியமான அம்சமாய் இருந்தது. ஆகையால், தேவனிடத்திலிருந்து அவரது படைப்புக்கு வந்த இந்த பயனுள்ள விஷயமானது மனித இனத்தின் சரீரப் பிரகாரமான வாழ்வுக்குக் குறிப்பாகும் என்பது தெளிவு. இது உலகளாவிய தேவனால் ஏற்படுத்தப் பட்ட மாபெரும் கிருபையுள்ள உறுதிப்பாடாக இருந்தது. இது ஒரு நற்செய்தியாக இருந்தது; இது நிபந்தனையற்றதாக இருந்தது. இது “என்றென்றும்” உள்ளதாகும். பெருவெள்ள அழிவின் போது செய்தது போல தேவன் முழுமையான வகையில் இனி ஒருக்காலும் பேரழிவை இந்த உலகம் இருக்கும் வரை ஏற்படுத்த மாட்டார் என்று நாம் உறுதிபடக் கூறலாம். மனித இனத்தின் மாம்சப் பிரகாரமான உயிர் வாழ்தல் என்பது நிறைவான உயிர்வாழுதலாய் இல்லாதிருப்பினும், தேர்வு செய்வதற்குரிய பிதா என்ற வகையில் தேவன் தம்முடைய மகத்துவமான பணிப் பொறுப்புகளை தொடங்குவதற்கு அது வரலாற்றுக் களத்தை அமைத்துத் தந்தது.

பாவம் நிறைந்த மனித இனத்தை மீட்பதற்குத் தேவன் தமது வரலாற்றுச் சகாப்தத்தை செயல் படுத்துவதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் இனத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததில் தேவனுடைய அருளிரக்கம் எவ்விதத்தில் மலர்ந்தது என்று நாம் காண்கின்றோம். இந்தச் செயல் முறையானது எபிரெயரான ஆபிராமிடத்திலிருந்து தொடங்கியது.[1] தேவன் ஆபிராமுக்கு,

தமது ஆசீர்வாதத்தையும், பெரும்பெயரையும் மற்றும் நாட்டையும் வாக்குத்தத்தம் அருளிச் செய்தார். மேலும், அவர் (ஆபிராம்) மூலமாக எல்லா நாட்டவர்களும் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள் அல்லது அவர்களை ஆசீர்வதிப்பேன் என்றும் அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்தார். திரளான இந்த மாபெரும் வாக்குத்தத்தமானது உடன்படிக்கையினால் முத்திரையிடப் பட்டது. ஆபிரகாம் தேவனிடத்தில் கொண்டிருந்த முழுமையான நம்பிக்கையுடன் இந்த எல்லாச் சலுகைகளையும் பெற்றுக் கொண்டார், தேவன் ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தை அவருக்கு (ஆபிரகாமுக்கு) நீதியாகக் கண்ணோக்கினார். நிறைவாக, ஆபிரகாமின் வித்தின் மூலமாக/சந்ததியின் மூலமாக எல்லா நாட்டவரும் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள் என்பதே தேவனு டைய திட்டமாகும் என்பதும் வலியுறுத்தப்பட வேண்டும்.

ஆபிரகாமின் சந்ததியார் பல லட்சக் கணக்கில் பெருகிய பின்னர், அவர்களுக்கு நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டது. சீனாய் மலையில் நியாயப்பிரமாணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட வேளையில் தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட இந்த மக்கள் இஸ்ரவேலர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஆபிரகாமின் பேரனான யாக்கோபுக்கு அவரது பெயரானது இஸ்ரவேல் என்று மாற்றப்பட்டிருந்தது. சீனாய் மலையில் நியாயப்பிரமாணத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட அவரது சந்ததியார் இஸ்ரவேலின் பன்னிரெண்டு கோத்திரத்தார் அல்லது இஸ்ரவேலர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். சீனாய் மலையில் தொடங்கியதும், மோசே மூலமாக இஸ்ரவேலருக்கு தேவன் கொடுத்ததுமான நியாயப் பிரமாணமானது குறிப்பாக அவர்களுக்கானதாகவே இருந்தது. இது தேர்வு செய்வதற்குரிய தகப்பனுடைய செயல்பாட்டின் இன்னொரு படியாக இருந்தது. அவர்கள் அவரால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களாய் இருந்தனர்; மோசேயின் பிரமாணமானது அவர்களுக்குத் தேவனுடைய பிரமாணமாய் இருந்தது. பூமியில் இருந்த மக்களில் அவர்கள் “விசேஷித்தவர்கள்” என்பதால் தேவன் அவர்களைத் தேர்ந்து கொள்ள வில்லை. மாறாக, தேவன் அவர்களைத் தேர்ந்து கொண்டதே அவர்களின் முற்பிதாக்களுக்கு - ஆபிரகாம், ஈசாக்கு மற்றும் யாக்கோபு ஆகியோருக்கு - அவர் ஏற்படுத்திய வாக்குத்தத்தை அவர்கள் (இஸ்ரவேலர்) மூலமாய் தேவன் நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்களைத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களாக்கிற்று (உபா. 9:4, 5).

மறுபடியும் நாம், மலருகின்ற அவரது திட்டத்தின் ஒன்றின் மேலொன்று கவிந்துள்ள அம்சத்தை வலியுறுத்துகின்றோம். அவர் இப்பொழுது தெரிவு செய்வதற்குரிய ஒரு தகப்பனாகக் காணப்பட்டாலும் அவர் தாம் ஒவ்வொருவர் மீதும் அக்கறையுள்ளவரென்று தம்மை வெளிப்படுத்துகின்றார். தேவன் ஒரு நாட்டாரின் மூலமாக தமது தெரிவு செய்யும் செயல்முறையை நடத்தியிருக்கும் வேளையிலும் கூட, எல்லார் மீதும் அவர் கொண்டுள்ள அக்கறையானது மூன்று முக்கிய பகுதிகளில் இருந்து விவரிக்கப்படலாம்.

முதல் முக்கிய பகுதியானது நியாயப்பிரமாணத்தினுடையதாக உள்ளது. மூன்று உதாரணங்கள் போதுமானவைகள் ஆகும். முதல்

உதாரணமானது சட்டக் கோட்பாடுகளின் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. இஸ்ரவேலர்கள் தங்கள் நடுவில் தங்கியிருக்கும் அந்நியர்களை ஒடுக்கவோ அல்லது தவறாக நடத்தவோ கூடாதிருந்தது (யாத். 22:21; 23:9; லேவி. 19:33). இரண்டாவது உதாரணமானது தர்ம காரியங்களைப் பற்றியதாகும். அறுவடை வேளையில் அவர்கள் தங்கள் திராட்சத் தோட்டங்களில் உள்ள திராட்சச் செடிகளில் சில பழங்களையும், நிலத்தில் தவறி விழுகின்ற பழங்களையும் ஏழைகளும் அந்நியர்களும் எடுத்துக் கொள்ளும்படி விட்டுவிட வேண்டியதாய் இருந்தது (லேவி. 19:10). மூன்றாவது உதாரணமானது, தேவன் எல்லா மக்கள் மீதும் அக்கறையாய் இருந்தார் என்றும், எல்லாரும் தம்மிடம் பயபக்தியாயிருக்கும்படி அவர் கேட்டுக் கொண்டார் என்பதையும் காட்டுகின்றது:

> கர்த்தருடைய நாமத்தை நிந்திக்கிறவன் கொலை செய்யப்பட வேண்டும்; சபையார் எல்லாரும் அவனைக் கல்லெறிய வேண்டும்; பரதேசியானாலும் சுதேசியானாலும் கர்த்தரின் நாமத்தைத் தூஷிக்கிறவன் கொலை செய்யப்பட வேண்டும்.
>
> உங்களில் பரதேசிக்கும் சுதேசிக்கும் ஒரே நியாயம் இருக்கு வேண்டும்; நான் உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தர் என்று சொல் என்றார் (லேவி. 24:16, 22).

எல்லா மக்களுக்காகவும் தேவனுடைய அக்கறையை நாம் காணும் இரண்டாவது முக்கியமான பகுதி வரலாறு ஆகும். வேதாகம வாசகர் ஒவ்வொருவரும் யோனாவின் வரலாற்றை நன்றாக அறிந்தவராகவே இருக்கின்றார். நாம் வாசிப்பதற்கு முன்னமே கூட, யோனாவைப் பற்றியும் அவரை விழுங்கிய பெரிய மீனைப் பற்றியும் நம்மில் பலர் கேள்விப்பட்டு இருந்தோம். அவர் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நாசரேத்திற்கு அருகில் இருந்த ஒரு கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அந்த வேளையில், இரண்டாம் எரோபெயாம் இஸ்ரவேலின் அரசராய் இருந்தார். அசீரியப் பேரரசின் தலைநகரான நினிவே பட்டணத்தின் மக்கள் மிகவும் துன்மார்க்கராய் இருந்தபடியால் அங்கு அழிவின் செய்தியொன்றைப் பிரசங்கிக்கும்படி யோனா தேவனால் அனுப்பப்பட்டார். அவர் அங்கு போவதற்கு முதலில் தயங்கினாலும், பின்பு தேவனுடைய கட்டளைக்கு இணங்கிய அவர் அந்த நகரத்தில் பிரசங்கித்தார். தேவகோபத்திற்குத் தப்பிக் கொள்வதற்கு மனந்திரும்புதலின் நிபந்தனையானது மறைவாய் உணர்த்தப்பட்டது நினிவேயின் மக்களால் உணர்ந்தறியப்பட்டது. அவர்கள் மனந்திரும்பி, தேவனிடத்தில் ஜெபித்தார்கள்; ஆகையால், அவர்கள் அழிக்கப்படாமல் காக்கப்பட்டனர்.

முதல் பகுதியானது, தேவனுடைய தெரிந்துகொண்ட நாடாய் இராதவர்களான மக்களின் நல்வாழ்விற்கு தேவன் சகலமும் வழங்கியதைக் காண்பிக்கின்றது. அவர்கள் சுய விருப்பத்துடனேயே தங்களை நியாயப்பிரமாணத்திற்கு கீழ்ப்படுத்தி, அதன் நல்லொழுக்க விதிகளைக் கடைப் பிடித்து, அதன் பயன்களைப் பெற முடிந்தது. இதைச் செய்வதினால்

அவர்கள் இஸ்ரவேலின் தேவன் - Yahweh - மேல் தங்களுக்குள்ள நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

இரண்டாவது பகுதியானது நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் இருந்த இஸ்ரவேலராகவோ அல்லது அவர்களுடன் தங்கியிருந்த அந்நியராகவோ இராத மக்களுக்கும் கூட தேவன், நம்பிக்கையின் செய்தியொன்றை அளித்தார் என்று காண்பிக்கின்றது. அசீரியர்கள் மனந்திரும்பி, தேவனை விசுவாசித்து, அறிவிக்கப்பட்ட அவரது வசனங்களுக்குப் பதில்செயல் செய்ததால் காக்கப்பட்டார்கள் (யோனா. 3:5, 10). நாம் கற்றறிந்துள்ள காலங்கள் முழுவதிலும் பூமியில் உள்ள மக்கள் தொகையில் பெரும்பகுதியினர் ஆசீரியர்கள் போன்ற வகையினராகவே இருந்தனர் என்பதை மறப்பது என்பது மிகவும் சுலபமாக உள்ளது. அவர்கள் தாங்கள் அறிந்தவற்றின் அடிப்படையிலேயே தேவனுக்குப் பதில் கூற வேண்டியிருந் தது. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதென்றால், ஏராளமான இந்த மக்கள் பவுலினால் பேசப்பட்ட புறஜாதியார் உலகத்தின் பாகமாய் இருக்கின்றனர்:

> அன்றியும் நியாயப்பிரமாணமில்லாத புறஜாதிகள் சுபாவமாய் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி செய்கிறபோது, நியாயப்பிரமாண மில்லாத அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே நியாயப்பிரமாண மாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மனச்சாட்சியும் கூடச் சாட்சியிடுகிறதினாலும், குற்றமுண்டு குற்றமில்லையென்று அவர்களுடைய சிந்தனைகள் ஒன்றையொன்று தீர்க்கிறதினாலும், நியாயப்பிரமாணத்திற்கேற்ற கிரியை தங்கள் இருதயங்களில் எழுதியிருக்கிறதென்று காண்பிக்கிறார்கள். என் சுவிசேஷத்தின் படியே, தேவன் இயேசு கிறிஸ்துவைக்கொண்டு மனுஷருடைய அந்தரங்கங்களைக் குறித்து நியாயத்தீர்ப்புக் கொடுக்கும் நாளிலே இது விளங்கும் (ரோமர் 2:14-16; இன்னும் விரிவான சந்தர்ப்பப் பொருளுக்கு ரோமர் 1:18-2:16ஐ வாசிக்கவும்).

தேவன் உலகளாவிய தகப்பன் என்ற வகையில் தம்முடைய மனிதக் குடும்பத்தின் மீது அன்புகூருகின்றார், அதே வேளையில், எபிரெயர்களைத் தேர்வு செய்கிற ஒரு தகப்பனாயிருந்து அவர்கள் மூலமாகத் தமது ஆச்சரியமான செயல்களைச் செய்தார்.

எல்லா மக்களுக்காகவும் தேவனுடைய அக்கறையை நாம் காணும் மூன்றாவது முக்கிய பகுதியானது தீர்க்கதரிசனம் ஆகும். தேவன் தாம் தெரிந்து கொண்ட மக்களை வழி நடத்திச் செல்லுகையில், தம்முடைய வசனத்தின் மூலமாக எதிர் காலத்திற்கு அவர்களின் கண்களை மெதுவாய்த் திறந்து வைக்கத் தொடங்கினார். அவர் தமது மக்களைத் தேர்ந்து கொண்ட வேளையில் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தின வாக்குத்தத்தங்களை உண்மை யுடன் காத்துக் கொண்டார். உடன்படிக்கையினால் வகுக்கப்பட்ட இந்த வாக்குத்தத்தங்கள் பெருமளவில் உலகப் பிரகாரமானதாகவும், இயல்பில் நிபந்தனையுள்ளதாகவும் இருந்தன. அவைகளில் பெரும்பான்மையானவை நித்தியமாகவோ அல்லது மாற்றப்பட முடியாததாகவோ இருக்கும்படியாக வடிவமைக்கப்படவில்லை. உதாரணமாக, தேவன் ஆபிரகாமை "எபிரெய

இனத்தின் தகப்பனாக'' இருக்கும்படி தேர்ந்து கொண்டார். அவரது தேர்ந்தெடுத்தலானது வாக்குத்தத்தத்தினால் விளக்கப்பட்டது (ஆதி. 12:1-3). இருப்பினும், நிபந்தனைகள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன; காத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு உடன்படிக்கை இருந்தது. "பின்னும் தேவன் ஆபிரகாமை நோக்கி, 'இப்பொழுது நீயும், உனக்குப் பின் தலைமுறை தலைமுறையாக வரும் உன் சந்ததியும், என் உடன்படிக்கையைக் கைக்கொள்ளுங்கள்'" (ஆதி. 17:9). விருத்தசேதனமே உடன்படிக்கையின் அடையாளமாய் இருந்தது. ஆபிரகாம் தேவனிடத்தில் முற்றிலும் நம்பிக்கை வைத்தார். ஆபிரகாம் தமது விசுவாசத்திற்கு வைக்கப்பட்ட பரீட்சையில் நிலை நின்ற பொழுது, தேவன் அவரிடத்தில், "நீ என் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்தபடியினால், உன் சந்ததிக்குள் பூமியிலுள்ள சகல ஜாதிகளும் ஆசீர்வதிக்கப்படும்" (ஆதி. 22:18) என்று கூறினார்.

தேவனுடைய மக்களுடனான அவரது வாக்குத்தத்தம்/உடன் படிக்கையின் உறவினுடைய ஒரு பாகமாக இருந்த மோசேயின் நியாயப் பிரமாணமானது சீனாய் மலையில் தொடங்கியது. அது பிரமாணத்தின் வடிவில் இருந்தாலும், அதிலும் கூட வாக்குத்தத்தங்கள் அடங்கியிருந்தன. தேவனால் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களுக்கான இந்த வாக்குத்தத்தங்கள் நித்தியமானதாகவோ அல்லது நிபந்தனையற்றதாகவோ இருக்கும் படியாக வடிவமைக்கப்படவில்லை. உதாரணமாக, கட்டளைகளில் ஒன்று இந்த பூமிக்குரிய வாக்குத்தத்தம் அடங்கியதாக இருந்தது: ''உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உனக்குக் கொடுக்கிற தேசத்திலே உன் நாட்கள் நீடித்திருப்பதற்கு, உன் தகப்பனையும், உன் தாயையும் கனம்பண்ணு வாயாக" (யாத். 20:12). பல உதாரணங்களைக் கூட்ட முடியும். தெளிவு மற்றும் விளக்கமான நிலைக்காக நாம், உபா. 26:16 - 30:20ல் மாபெரும் உடன்படிக்கை முன்னிறுத்தப்படும் காட்சிகளைக் குறிப்பிடுவோம். இங்கு நாம், தேவனுடைய பகுதியில் வாக்குத்தத்தம்/உடன்படிக்கை/பிரமாணத் தின் முழு உறவு முறையையும், அவரது மக்களின் பகுதியில் நம்பிக்கை/ கீழ்ப்படிதலையும் காண்கின்றோம். இந்த உறவு முறையைக் காத்துக் கொள்ளத் தவறியவர்களின் முழுமையான பேரழிவையும் நாம் காண்கின் றோம். மீண்டும் இது, இஸ்ரவேலர்களுக்கு இயற்கையாகத் தரப்பட்ட பெரும்பாலான ஆசீர்வாதங்களின் உலகப் பிரகாரமான இயல்பையே வலியுறுத்துகின்றது.

மேற் சொன்ன கருத்துக்கள் யாவையும், தேவனுடைய மக்கள் கல்லறைக்கு அப்பால் இருந்த வாழ்வு பற்றி அறியாதிருந்தனர் என்றோ அல்லது, தேவன் பொழியும் ஆசீர்வாதங்கள் "இனிவரும் வாழ்வுக்கும்" கூட நீட்டிக்கப்பட முடியும் என்பதை உணராதிருந்தனர் என்றோ மறைமுகமாய் உணர்த்துவதில்லை. இன்னமும் கூட, இந்தக் கருத்துக்கள், விசேஷமாய் ஒருவர் தீர்க்கதரிசிகளின் வசனங்களுக்குத் திரும்பாதிருந்தால், எவ்வளவு அரிதாக விளக்கப்படுகின்றன என்பதைக் காண மிகவும் வியப்பாய் உள்ளது.

தாவீது அரசர், பத்சேபாளிடத்தில் தமக்குப் பிறந்து, வியாதிப் பட்டிருந்த பிள்ளைக்காக ஜெபித்ததை நாம் காண்கின்றோம். அந்தப் பிள்ளை இறந்த பிறகு தாவீது ஆராதிப்பதற்கு விருப்பம் தெரிவித்தார்.

அவரது உதவியாளர்கள் திகைப்படைந்தார்கள். "அது மரித்திருக்கிற இப்போது, நான் உபவாசிக்கவேண்டியது என்ன? இனி நான் அதைத் திரும்பி வரப்பண்ணக்கூடுமோ? நான் அதினிடத்திற்குப் போவேனே அல்லாமல், அது என்னிடத்துக்குத் திரும்பி வரப்போகிறது இல்லை" (2 சாமு. 12:23) என்பதே அவர்களுக்கு அவர் அளித்த விளக்கமாய் இருந்தது. இது மரணத்திற்குப் பின்பு உள்ள வாழ்க்கையில் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைக்கு மறுக்கப்பட முடியாத முன்மாதிரியாக இல்லாதிருப்பினும், பல விளக்கவுரையாளர்களால் இவ்வாறே இது யூகிக்கப்படுகின்றது.[2]

தீர்க்கதரிசன எழுத்துக்களுக்குப் புறம்பே உள்ள மற்ற கூற்றுகள் மரணத்திற்குப் பின் உள்ள வாழ்க்கையின் உறுதிப்பாடாக அடிக்கடி கருதப்படுகின்றன/கண்ணோக்கப்படுகின்றன. (யோபு 14:7-14; சங். 16:9-11; 73:24-26 ஆகியவற்றைக் காணவும்.) "ஆனாலும் தேவன் என் ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தின் வல்லமைக்குத் தப்புவித்து மீட்பார், அவர் என்னை ஏற்றுக் கொள்வார்" (சங். 49:15) என்பது இனிவரும் வாழ்வை உறுதிப்படுத்துகின்ற தெளிவானதொரு கூற்றாக இருக்கின்றது.[3]

நாம் தீர்க்கதரிசன எழுத்துக்களுக்குத் திரும்புகையில், இரண்டு கூற்றுக்கள் வலியுறுத்தப்படும். ஏசா. 26:19ல் முதலாவது கூற்று காணப் படுகின்றது: "மரித்த உம்முடையவர்கள் பிரேதமான என்னுடையவர் களோடே கூட எழுந்திருப்பார்கள்; மண்ணிலே தங்கியிருக்கிறவர்களே, விழித்துக் கெம்பீரியுங்கள்; உம்முடைய பனி பூண்டுகளின் மேல் பெய்யும் பனி போல் இருக்கும்; மரித்தோரைப் பூமி புறப்படப் பண்ணும்." இந்த வசனமானது பாபிலோனிய அடிமைத்தனத்திலிருந்து யூதர்கள் விடுவிக்கப்படுதல் மற்றும் அவர்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்புதல் ஆகியவற்றை ஒரு சந்தர்ப்பப் பொருளில் எடுத்துரைக்கின்றது. அவர்களுக்கு இது, ஒரு புதிய அமைப்பு, வாழ்வு, சுதந்திரம் மற்றும் தங்கள் தேவனுடைய ஆலயத்தில் தங்கள் தேவனுடன் ஒரு புதிய உறவுமுறை ஆகியவற்றை மறைமுகமாய் உணர்த்திற்று. இந்த அற்புதம் நிறைந்த செய்தியானது சரீர உயிர்த்தெழுதலின் ஒப்புவமையினால் முன்னிறுத்தப்பட்டது. உயிர்த் தெழுதல் பற்றிய ஏசாயாவின் ஒப்புவமையானது அவரது வாசகர்கள் உயிர்த் தெழுதல் பற்றிய கருத்துக் கொண்டிராதிருந்தாலோ அல்லது உயிர்த் தெழுதலில் விசுவாசம் இல்லாதிருந்தாலோ மிகச் சிறந்த வகையில் அர்த்தமற்றதாகவும், மிக மோசமான வகையில் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டோ அல்லது தவறாக வழி நடத்தியோ இருக்கும் என்று நாம் உணருகின்றோம். இவ்விதமாக நாம் இங்கு, ஒப்புவமையினால் உயிர்த்தெழுதலின் விசுவாசத்தின் அடிப்படையில் கட்டியெழுப்பப் படக்கூடிய உறுதியான நம்பிக்கையைப் பெறுகின்றோம். தானியேல் 12:2, 3 வசனங்கள் இரண்டாவது குறிப்பாக இருக்கின்றது:

> பூமியின் தூளிலே நித்திரை பண்ணுகிறவர்களாகிய அநேகரில் சிலர் நித்திய ஜீவனுக்கும், சிலர் நித்திய நிந்தைக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் விழித்து எழுந்திருப்பார்கள். ஞானவான்கள் ஆகாய மண்டலத்தின் ஒளியைப் போலவும், அநேகரை நீதிக்குட்படுத்துகிறவர்கள் நட்சத்திரங்

களைப்போலவும் என்றென்றைக்குமுள்ள சதா காலங்களிலும் பிரகாசிப்பார்கள்.

இந்த வசனப் பகுதியானது நான்கு முக்கிய போதனைகளை வலியுறுத்துகின்றது: (1) உயிர்த்தெழுதலானது பலருக்கு என்றென்றும் உள்ள வாழ்க்கையை விளைவிக்கும். (2) மற்றவர்களுக்கோ அது வெட்கத்தையும் நித்திய நிந்தையையும் கொண்டு வரும். (3) ஞானவான்கள் பரலோக ராஜ்யத்தில் "சிறப்புற நிலை நிற்பார்கள்." (4) சுவிசேஷ ஊழியத்துவம் உடையவர்கள் தாங்கள் நீதிக்குள் நடத்தினவர்களுடன் என்றென்றைக்கு முள்ள சதா காலங்களிலும் பிழைத்திருப்பார்கள்.

ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனமானது கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் எழுதப்பட்டது என்றும் தானியேலின் தீர்க்கதரிசனமானது கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது என்றும் வேதாகமத்தின் பழைமை வாத கல்வித்துவம் கருத்துக் கொண்டுள்ளது. ஆபிரகாம் அழைக்கப்பட்ட காலத்துடன் ஒப்பிடுகையில் ஒரு பிற்பட்ட காலத்தில் தேவன் பலருக்கு மாபெரும் ஆசீர்வாதமாக இருக்கும் சரீர உயிர்த்தெழுதல் பற்றி தீர்க்கதரிசனமாய் உரைக்கத் தொடங்கினார். இந்த மாபெரும் காட்சியானது திறக்கப் படுகையில், தேவன் ஆவிக்குரிய தகப்பன் என்ற வகையில் தமது பணிப் பொறுப்பை நிறைவேற்றும் காலம் வந்தது.

வெளிப்படுத்துதலின் வளர்ச்சி

தேவனை, (தேவத்துவத்தில்) நித்திய பிதாவாக, (சிருஷ்டிப்பில்) உலகளாவிய பிதாவாக, மற்றும் (வாக்குத்தத்தத்தில்/உடன்படிக்கையில்) தேர்வு செய்கின்ற பிதாவாக நாம் நோக்கியிருக்கின்றோம். உலகளாவிய பிதா என்ற அவரது பணிப் பொறுப்பானது எவ்விதத்தில் தெரிந்து கொள்ளும் பிதா என்ற அவரது பணிப் பொறுப்பின் மீது கவிந்துள்ளது என்பதையும் நாம் கண்டோம், மற்றும் ஆவிக்குரிய பிதா என்ற அவரது பணிப் பொறுப்பானது தேர்வு செய்கின்ற பிதா என்ற பணிப் பொறுப்பில் எவ்விதம் கவிந்துள்ளது என்றும் நாம் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக் கின்றோம். இப்பொழுது நாம் தேவன் ஆவிக்குரிய பிதாவாக இருத்தல் பற்றி அதிக விபரமாகப் படிப்போம்.

தேவனுடைய திட்டமானது வரலாற்று நிகழ்வுகளில் சில கவிந்து கொள்ளுதலுடன் விரித்துரைக்கப்பட்டிருந்தாலும், உண்மையில் ஒரு மாபெரும் திட்டமே வரலாற்று மேடையில் முன் வைக்கப்பட்டது. மாற்று ஓட்டம் என்பது நல்லதொரு விளக்கத்தை அளிக்கின்றது. மாற்றோட்டம் என்பது உண்மையில் ஒரே பந்தயமாய் இருக்க, ஒரு ஓட்டக்காரர் ஓட்டத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் தம் குழுவில் அடுத்துள்ள உறுப்பினரிடத்தில் சிறு தடியை கொடுக்கின்ற "கவிந்து கொள்ளுதல்" உள்ளது. அது போலவே தேவன் தம்முடைய மூன்று நபர்த்துவத்தில் தமது மாபெரும் திட்டத்தின் வளர்ச்சிப் படிகள் அனைத்திலும் ஈடுபட்டார். இந்தத் திட்டத்தில் பிதாவாகிய தேவனின் பணிப் பொறுப்பு மையமானது

என்று நாம் வலியுறுத்தியுள்ளோம், ஆனால் இந்த வலியுறுத்தமானது தேவன் தம் முழுமைத்துவத்தில் கொண்டுள்ள பணியை எவ்விதத்தில் குறைத்து விடுவதற்கானதாக இருப்பதில்லை.

தேவனுடைய வளருகின்ற வெளிப்படுத்துதல் என்று நாம் அழைக்கும் விஷயத்தினால் நாம் நமது படிப்பில் அளவற்ற வகையில் உதவியளிக்கப் பட்டோம். நாம் உயிர்த்தெழுதலின் பாடக் கருத்தை ஆராய்வதற்கு முன்னரே இது ஏற்கனவே வந்துள்ளது. மரணத்திற்குப் பிறகு வாழ்க்கை என்ற கருத்தின் ஆதி வளர்ச்சியில் அது சரீர உயிர்த்தெழுதலைக் கொண்டிருப்பது அவசியமாய் இருந்ததில்லை என்பது உறுதி. பழைய ஏற்பாட்டில் "Sheol" ("பாதாளம்") என்ற வார்த்தையின் பயன்பாட்டைச் சுற்றியுள்ள குழப்ப நிலையில் இப்படியிருந்ததாகவே காணப்படுகின்றது.[4] இருப்பினும், ஏசாயா மற்றும் தானியேல் ஆகியோரின் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களில் நாம் கண்டுள்ளபடி, நேரடியான கூற்றுகள் மரித்தோரின் சரீர உயிர்த்தெழுதல் பற்றி உறுதிப்படுத்தின. வளருகின்ற இந்த விழிப்புணர் வானது ஏசாயா அல்லது தானியேல் ஆகியோரிடம் இருந்த மேன்மையான புத்திக் கூர்மையின் விளைவாக ஏற்பட்டதல்ல. அவர்கள் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசிகள் என்ற வகையில் தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதலைப் பெற்றார்கள்.

தேவனுடைய வளருகின்ற வெளிப்படுத்துதலானது நமது படிப்பிற்குப் பொருத்தமுடைய இன்னொரு வழியிலும் கிடைக்கின்றது. மோசே தேவனு டைய வசனத்தை மக்களுக்குப் பேசிய பொழுது "ஒரு தீர்க்கதரிசி" என்று குறிப்பிட்டதைக் கவனியுங்கள்:

> *உன் தேவனாகிய கர்த்தர் என்னைப் போல ஒரு தீர்க்கதரிசியை உனக்காக உன் நடுவே உன் சகோதரரிலிருந்து எழும்பப் பண்ணுவார்; அவருக்குச் செவி கொடுப்பீர்களாக ... உன்னைப்போல ஒரு தீர்க்கதரிசியை நான் அவர்களுக்காக அவர்கள் சகோதரரிலிருந்து எழும்பப்பண்ணி, என் வார்த்தைகளை அவர் வாயில் அருளுவேன்; நான் அவருக்குக் கற்பிப்பதையெல்லாம் அவர்களுக்குச் சொல்லுவார். என் நாமத்தினாலே அவர் சொல்லும் என் வார்த்தைகளுக்குச் செவி கொடாதவனெவனோ அவனை நான் விசாரிப்பேன் (உபா. 18:15-19).*

இந்த வசனப் பகுதியானது இதன் சந்தர்ப்பப் பொருளில், தேவனுடைய ஊழியக்காரர்கள், தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாகப் பேசப்பட்டு, மோசே, ஏசாயா, எசேக்கியேல் மற்றும் ஆமோஸ் முதலிய மனிதர்களின் மூலமாகப் பல நூற்றாண்டுகளாக ரீங்காரமிட்ட தேவனுடைய குரலைக் குறிப்பிடுகிறது என்பது மிகவும் சரியானது ஆகும். இருப்பினும், தேவனுடைய வளர்ச்சி பெறும் வெளிப்படுத்துதலினால், புதிய ஏற்பாட்டில் இந்தத் தீர்க்கதரிசனமானது தகுதியான காலத்தில் எழும்புகின்ற கூடுதல் அர்த்தத்துடன் பதியப்பட்டதை நாம் காண்கின்றோம். மேசியாவான இயேசுவே உயிர்த்தெழுப்பப்பட்ட அதிகாரமுடைய தீர்க்கதரிசியாவார் என்று மோசேயும் கூட உரைத்திருந்ததைப் பற்றிப் பேதுரு, "இஸ்ரவேலின் மனிதர்கள்" அடங்கியிருந்த ஒரு கூட்டத்தாரிடம் விளக்கப் படுத்தினார்.[5]

வேதாகமத்தில் காணப்படும் வளருகின்ற வெளிப்படுத்துதலின் இந்த இரு முன்மாதிரிகளினுடைய முக்கியத்துவமானது நமது பாடத்தில் நேரடியான தொடர்புடையதாய் உள்ளது. முதலாவதாக, தேவன் நமக்காக நீண்ட காலமாகவே ஒரு திட்டம் வைத்திருந்தார் என்று நாம் காண்கின்றோம். அது ஒரு துண்டுணவாகவோ, துன்பத்தை மையப்படுத்தியதாகவோ, தேவனுடைய பகுதியில் முடிவெடுக்கும் செயல் கொண்டதாகவோ இருந்ததில்லை. இரண்டாவதாக, தேவனுடைய திட்டமானது அதன் முழுமையில் அற்புதமாக மலருகையில் அது நமக்கு அவரது வசனத்தில் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளதை நாம் ஆராய்ந்து அறியக் கூடியவர்களாய் இருப்பதற்காக நாம் நன்றி நிறைந்தவர்களாய் இருக்கின்றோம்.

மேசியாவாகிய இயேசு இந்த உலகிற்கு வருதல் என்பது ஏராளமான விளம்பரம்/அறிவித்தல் கொண்டதாயிருந்தது. அவர் அதிகாரமுடைய ஒருவர் என்று மோசே குறிப்பிட்டிருந்தார். பழைய ஏற்பாட்டில் மேசியாவைப் பற்றிய வசனப் பகுதிகள் அடிக்கடி தோற்றமளிக்கின்றன.[6] “மேசியா” (எபி.: mashiah; கிரேக்கம்.: Christos) என்ற வார்த்தை “அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர்” என்று அர்த்தப்படுகின்றது.[7]

இஸ்ரவேலின் இராஜாவைத் தேவன் ‘‘ஆனந்த தைலத்தினால்’’ அபிஷேகம் செய்வித்தல் பற்றி சங்கீதக்காரர் உரைத்தார்:

> தேவனே, உமது சிங்காசனம் என்றென்றைக்குமுள்ளது,
> உமது இராஜ்யத்தின் செங்கோல் நீதியுள்ள
> செங்கோலாயிருக்கிறது.
> நீர் நீதியை விரும்பி, அக்கிரமத்தை வெறுக்கிறீர்;
> ஆதலால் தேவனே, உம்முடைய தேவன் உமது தோழரைப்
> பார்க்கிலும்
> உம்மை ஆனந்ததைலத்தினால் அபிஷேகம் பண்ணினார்
> (சங். 45:6, 7)

வளருகின்ற வெளிப்படுத்துதல் என்ற கோட்பாட்டினால், இந்த வசனப்பகுதியானது தேவன் தம் குமாரனை மேசியாவாகத் தேர்ந்தெடுத்தலைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று நாம் காண்கின்றோம் (எபி. 1:8, 9).

பிதாவானவர் தமது குமாரன் உண்மையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தார் அல்லது ‘‘அபிஷேகம் பண்ணினார்”? இந்தக் கேள்விக்கான பதிலானது எப்பொழுதும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள கூற்றுக்கள் எல்லாவற்றிலும் மிகவும் தனிச் சிறப்புடையதாகும், யோவான் 3:16, 17ல் நாம் இதற்கான பதில் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காண்கின்றோம்:

> தேவன், தம்முடைய ஒரேபேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார். உலகத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கும்படி தேவன் தம்முடைய குமாரனை உலகத்தில் அனுப்பாமல், அவராலே உலகம் இரட்சிக்கப்

படுவதற்காகவே அவரை அனுப்பினார்.

“பாவிகளை இரட்சிக்கக் கிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் வந்தார் என்கிற வார்த்தை உண்மையும் எல்லா அங்கிகரிப்புக்கும் பாத்திரமுமானது; அவர்களில் பிரதான பாவி நான்” என்று 1 தீமோ. 1:15ல் பவுல் நமக்கு இந்த சத்தியத்தைக் கொடுத்தார்.

மீட்பிற்கான தேவனுடைய திட்டத்தின் சிக்கலான தன்மை பற்றி நீங்கள் எப்பொழுதாவது சிந்தித்ததுண்டா? மனிதன் பாவம் செய்த பொழுது அவர் (தேவன்) ஏன் அவனை உயிர் வாழ்தலில் இருந்து துடைத்தெறியவில்லை என்றோ - அல்லது அவர் ஏன் முன்னதாகவே மனிதனை இரட்சிக்கவில்லை என்றோ - நீங்கள் ஆச்சரியப்பட்டதுண்டா? அவரது திட்டம் கடந்த காலங்களில் இருந்தே செயல்விளைவுள்ளதாக இருந்து கொண்டிருப்பது ஏன்? இந்த கேள்விகள் எழுந்ததால் யோசனை தெரிவிக்கப்பட்ட சிரமங்கள் தேவனுடைய மற்றும் மனித குலத்தினுடைய அடிப்படையான இயல்பின் காரணமாகவே உண்டாயின என்று யோசனை தெரிவிப்பது ஏறக்குறைய பொருத்தமற்றதாக/நகைப்புக்குரியதாகக் காணப்படுகின்றது - ஆனால் இதுவே உண்மையாக உள்ளது.

தேவன் மற்றும் மனித குலம் ஆகியோருக்கிடையில் உள்ள உறவுமுறையின் முக்கியமான வளர்ச்சிகள் சிலவற்றை நாம் கவனிப்போம். தேவன் அன்புள்ளவராக, பரிசுத்தமானவராக, நீதியுள்ளவராக, கிருபையுள்ளவராக மற்றும் மன்னிக்கின்றவராக இருக்கின்றார். அவரது மனித சிருஷ்டியானவன் தூய்மையும் பரிசுத்தமும் நிறைந்ததாக - தேவனைப் போலவே - சிருஷ்டிக்கப்பட்டான். ஆணையும் பெண்ணையும் தேவன் படைத்தது ஒரு அன்பின் செயலாக இருந்தது, அன்பு என்பது எப்பொழுதுமே பதில்செயல் ஒன்றை நாடுகின்றது - அது கடமைப் பொறுப்பின் அன்பினால் உண்டானதாயிராமல், கொடுத்து வாங்கும் அன்பினால் உண்டானதாயிருக்க வேண்டும். தேவனுக்கு மனிதர்கள் பதில்செயலாகக் காட்டும் அன்பானது உண்மையானதாய் இருப்பதற்கு, அவர்கள் தெரிவு ஒன்றை உடையவர்களாய் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் அன்புகூருவதைத் தெரிவு செய்யக் கூடியவர்களாகவும், அவருடைய சித்தத்திற்கு அகமகிழ்வுடன் இணங்குபவர்களாகவும் இருக்க வேண்டிய தாயிருந்தது; இல்லையென்றால், அவர்களின் உறவுமுறையானது அன்புடையதாகவோ அல்லது தேவபக்தி உடையதாகவோ இருக்க முடியாது. அவர்கள் தேவனைத் திருப்திப்படுத்துவதற்குப் பதிலாகத் தங்களையே திருப்திப் படுத்திக் கொள்ள முடிவு செய்த பொழுது தவறான தெரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இது தேவனுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையில் ஒரு உடைப்புக்கு/ஒப்பந்த மீறுதலுக்குக் காரணமாயிற்று, ஏனென்றால் தேவனுடைய பரிசுத்தமான இயல்பு மற்றும் மனிதர்களின் பாவம் நிறைந்த தன்மை ஆகியவற்றினாலேயே இந்த உடைப்பு ஏற்பட்டது.

“பிரிந்து போனவர்களை” மீண்டும் கொடுத்து வாங்கும் அன்புறவு முறையில் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதற்கு தேவன் தமது அன்பின் இயல்

பினால் அவர்களை அணுகினார். இருப்பினும், இது சிக்கலான கூறுகள் உடையதாக இருந்தது. தேவன் முற்றிலும் தூய்மையானவராய் இருந்ததால், அவர்களின் பாவம் நிறைந்த நிலைமையிலேயே அவர்களை மறுபடியும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதிருந்தது. முற்றிலுமான தூய்மையானது தூய்மையற்ற நிலையுடன் கலக்க முடியாது. தேவன் முற்றிலும் நீதியுள்ள வராய் இருப்பதால் அவர்களின் பாவங்களை அவர் வெறுமனே மன்னித்து விட முடியாதிருந்தது. பாவம் அதற்குரிய கிரயத்தைக் கொண்டிருந்தது. அதை நீதி வேண்டியது.

கடக்க முடியாத சிக்கலாகக் காணப்படும் இதற்குத் தேவன் மேற்கொண்ட தீர்வில் எல்லையற்ற அறிவுடைய தேவனின் ஞானமானது காணப்படுகின்றது. இது வேதாகமத்தின் பக்கங்கள் மற்றும் ஆயிரக்கணக் கான ஆண்டுகளின் பரவல் ஆகியவற்றில் மலருகின்றது. நாம் படித்துள்ள படி, விசேஷித்த மக்களின் மூலமாக எல்லா இனங்களும் ஆசீர்வதிக்கப் படும்படி அவர் அந்த மக்களை அழைத்ததை நாம் கண்டிருக்கின்றோம். இந்த மக்கள் எவ்விதமாய் விக்கிரகாராதனைக்குத் திரும்பி, அவரது அன்பைச் சோதித்தனர், அவரது நியாயப்பிரமாணங்களை மீறினர் என்பதைக் கவனிக்கையில் நாம் ஆச்சரியம் அடைந்துள்ளோம். அவரது பரந்து விரிந்த பொறுமையையும் மற்றும் நீடிய பொறுமையையும் குறித்து நாம் பெரும் திகைப்படைந்திருக்கின்றோம். அவர் தம் தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாக அவர்களைத் தொடர்ந்து திரும்ப அழைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் (தீர்க்கதரிசிகள்) மூலமாக அவர்களுக்கு (மக்களுக்கு) அவர் (தேவன்) எல்லா மக்களுக்கும் ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டுவரும் மேசியாவின் வருகை பற்றித் தொடர்ந்து நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

முடிவான தீர்வுக்கான வழியைத் தேவன் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். அது ஒரு சுலபமான தீர்வாக இருந்ததில்லை, ஆனால் அது மட்டுமே முற்றிலும் பரிசுத்தமும், நீதியும், அன்பும் உள்ள தேவனுடைய பண்பு எதையும் மீறாத ஒரு தீர்வாக இருந்தது. அவரது (அந்தத்) தீர்வு மட்டுமே மனிதர்கள் தூய்மையான நிலையில் அவருடன் மறுபடியும் ஒப்புரவா வதற்கு அவர்களை அனுமதிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

தேர்ந்து எடுக்கின்ற பிதா என்ற வகையில் தேவன் தாம் தேர்ந்து கொண்ட மக்களுக்குப் பல ஆசீர்வாதங்களின் விலையேறப் பெற்ற வாக்குத்தத்தங்களைக் கொடுத்தார் என்று நாம் கவனித்திருக்கின்றோம். எல்லா இனத்தாரையும் தமக்குள் ஆசீர்வாதம் பெறுகிறவர்களாக்கக் கூடிய மேசியா ஒருவர் நிறைவாக ஆபிரகாமின் சந்ததியில் தோன்றுவார் என்று தேவன் தீர்க்கதரிசனமாக உரைத்தார். ஆகையால், தேவன் மனித இனத்தைத் தமக்குள் ஒப்புரவாக்கிக் கொள்ளும் தமது முயற்சியில் இன்னொரு பணிப் பொறுப்பிற்குத் திட்டமிட்டார் என்பது தெளிவு. சிருஷ்டிப்பில் உலகளாவிய பிதா என்ற வகையில் தேவனுடைய பணிப் பொறுப்பானது இரட்சிப்புக்குப் போதுமானதல்ல என்று நாம் அறிகின்றோம், ஏனென்றால் இரட்சிப்பிற்கான அவரது ஆசீர்வாதங்கள் எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஒரு காலத்தில் கிடைப்பதற்காக வழியைத் தயார் செய்வதற்கு ஒரு மக்கள் கூட்டத்தை தெரிவு செய்யும் பிதாவாக அவர்

ஆனார். ஆகையால், உலகளாவிய பிதா என்ற வகையில் அவரது செயல்களோ அல்லது தெரிவு செய்கின்ற பிதா என்ற வகையில் அவரது செயல்களோ நிறைவான தீர்வு என்று அவரால் அர்த்தப்படவில்லை.

மீட்பின் திட்டம்

தேவன் ஆவிக்குரிய பிதா என்ற வகையில் தமது குமாரனை தூய்மையான, விலைமதிப்பற்ற, முழு நிறைவான பலியாக சிலுவையில் மனித குலம் முழுவதின் பாவங்களுக்காக ஒப்புக் கொடுத்த பொழுது அவருடைய (தேவனுடைய) நிறைவான தீர்வானது வரலாற்று உண்மையாயிற்று. இந்தப் பலியானது விவாதித்து அறிவதற்கு மிகக் கடினமானதாக உள்ளது. இது நாம் கூறக்கூடிய ஆனால் முற்றிலும் புரிந்து கொள்ள முடியாத அம்சங்கள் உடையதாகும். இது நாம் புரிந்து கொள்ள இயலாத அளவுகள் கொண்ட ஒரு அன்பைக் காட்டுகின்றது. இது பாவத்தின் வல்லமை மற்றும் பயங்கரம் ஆகியவற்றை தேவன் காண்கின்ற முறையில் விளக்கப்படுத்துகின்றது. இது பாவத்தை ஆளுமைத்தன்மையின் குறைபாடு என்ற வகையில் நோக்கும் மனிதக் கண்ணோட்டத்திற்கு நேர்மாறானதாக உள்ளது. தேவன் தமது வாக்குத்தத்தங்களுக்கு உண்மையுள்ளவராய் இருக்க வேண்டும் என்ற அவரது தீர்மானத்தின் கண்டிப்பான உண்மை நிலையினால் இது நம் மனதில் ஆழப்பதிகின்றது. இது நமது பாவத்திலிருந்து வெளிவந்து நமது வழியில் செயல்பட வேண்டும் என்பதற்கு நமது தற்பெருமையான இணக்கங்களைத் தூளாக நொறுக்குகின்றது. இது, தேவன் தாம் தூய்மையும் நீதியும் உள்ளவராய் நிலைத்திருக்கும் அதே வேளையில், அந்தக் குமாரனை ஏற்று அவருக்குத் தம்மை ஒப்புக் கொடுப்பவர்களின் பாவங்களை மன்னிப்பதற்கு ஏதுவாகத் தமது குமாரனையே பலியாக ஒப்புக் கொடுத்த பிதாவின் நேர்மைப் பண்பைக் கண்டு நாம் வியந்து நிற்கும்படி செய்கின்றது.

ஆவிக்குரிய பிதாவானவர் தமது குமாரனுடன் கொண்டுள்ள இந்த நெருங்கிய பிணைப்பானது வேதவசனங்களில் மாபெரும் விபரங்களுடன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ''நாம் புத்திரசுவிகாரத்தையடையும்படி நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களை மீட்டுக்கொள்ளத்தக்கதாக, காலம் நிறைவேறினபோது, ஸ்திரீயினிடத்திற் பிறந்தவரும் நியாயப் பிரமாணத்திற்குக் கீழானவருமாகிய தம்முடைய குமாரனைத் தேவன் அனுப்பினார்'' (கலா. 4:4, 5) என்று நாம் வாசிக்கின்றோம். இயேசு, கன்னியாகிய மரியாளிடத்தில் நம்புவதற்கு அரிய வகையில் பிறந்தது என்பது தேவனுடைய குமாரன் "ஸ்திரீயினிடத்தில் பிறந்தவர்" ஆக இருந்த தற்கு வழியாயிற்று. ''பரிசுத்த ஆவி உன் மேல் வரும்; உன்னதமான வருடைய பலம் உன்மேல் நிழலிடும்; ஆதலால் உன்னிடத்தில் பிறக்கும் பரிசுத்தமுள்ளது தேவனுடைய குமாரன் என்னப்படும்" (லூக். 1:35) என்று தேவ தூதனால் மரியாளுக்குக் கூறப்பட்டது.[8]

இயேசு, மோசேயின் பிரமாணம் வழக்கத்தில் இருந்த பொழுது பிறந்தது மட்டுமின்றி, அவர் நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட

வராகவே தம் வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார். இருப்பினும், தம் தியாகம் நிறைந்த மரணத்தில் அவர், "நமக்கு எதிரிடையாகவும் கட்டளைகளால் நமக்கு விரோதமாகவும் இருந்த கையெழுத்தைக் குலைத்து, அதை நடுவிலிராத படிக்கு எடுத்து, சிலுவையின் மேல் ஆணியடித்து" (கொலோ. 2:14; எபி. 10:5-10) ஒழித்தார்.

கிறிஸ்துவின் பலியானது பழைய பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாக இருந்ததுடன், அதன் (பழைய பிரமாணத்தின்) கீழ் உண்மையுள்ளவர் களாய் வாழ்ந்திருந்தவர்களுக்கு மீட்பின் வழியாகவும் இருந்தது. நாம் பின்வருமாறு வாசிக்கின்றோம்:

> ஆகையால் முதலாம் உடன்படிக்கையின் காலத்திலே நடந்த அக்கிரமங்களை நிவிர்த்தி செய்யும் பொருட்டு அவர் மரணமடைந்து, அழைக்கப்பட்டவர்கள் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நித்திய சுதந்திரத்தை அடைந்து கொள்வதற்காக, புது உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தராயிருக்கின்றார் (எபி. 9:15).

மேலும் நாம், "புத்திரர்களுக்குரிய முழு உரிமைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளும்படியாகவே" (எபி. 12:7-11) இந்தப் பலி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இயேசுவின் பூமிக்குரிய வாழ்வை நாம் படிக்கையில், அவர் தம்முடைய பரலோகத்தின் பிதாவுடன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய உறவானது நமது மனங்களில் ஆழப்பதிகின்றது. ஒரு சிறு பிள்ளையாய் (குழந்தையாய்) இருந்த நிலையிலும் அவர் தமது பிதாவுக்கடுத்தவைகளில் தாம் இருக்க வேண்டும் என்று அறிந்திருந்தார் (லூக். 2:29). இயேசுவின் ஞானஸ் நானத்தில் அவரது தனிப்பட்ட ஊழியம் தொடங்கிய போது அவரது பிதா மிகவும் ஊன்றிக் கவனிக்கின்றவராய் இருந்தார். அவர் தம் குமாரன் மீதான தமது அன்பையும் அவர் மீது தம்முடைய மகிழ்ச்சியையும் அறிவித்தார் (மத். 3:17). இயேசுவின் மறு ரூபத்தின் போது, அவருடைய பிதாவின் குரலானது அவர் தம் குமாரன் மீது கொண்டிருந்த அன்பையும் மகிழ்வையும் மீண்டும் வலியுறுத்தியது - அதில் "இவருக்குச் செவிகொடுங்கள்" (மத். 17:5) என்ற வலியுறுத்துதலும் கூட்டப்பட்டிருந்தது.

இயேசு தமது பிதாவுடன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய பிணைப்பை அவரது ஜெபங்கள் நமக்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. பதிவாகியுள்ள அவரது மிக நீண்ட ஜெபமானது சிருஷ்டிப்பிற்கு முன் காலத்தில் பிதாவுடன் அவருக்கிருந்த மகிமையான பிரசன்னத்தையும், அவர் இப்பூமியில் தமது பிதாவை எவ்விதம் மகிமைப்படுத்தினார் என்பதையும் காட்டுகின்றது. அவர் தம் பிதா தம்மீது கொண்டிருந்த நித்திய அன்பு பற்றியும், அந்த அன்பு தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்ற தமது விருப்பத்தைப் பற்றியும் உரைத்தார் (யோவா. 17; வ. 5, 24, 26 ஆகியவற்றைக் கவனிக்கவும்). தமக்கு நேரிட்ட மிகக் கொடுமையான அனு பவங்களிலும் கூட இயேசு தம் பிதாவின் சித்தம் நிறைவேற வேண்டும் என்று ஜெபித்தார். சிலுவையில் தமது மரணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில், அவர் "என் பிதாவே, இந்தப் பாத்திரம் என்னைவிட்டு நீங்கக்கூடுமானால் நீங்கும்படி செய்யும்; ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல,

உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது'' (மத். 26:39) என்று ஜெபித்தார். சிலுவையில் தொங்கிய பொழுது, "பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே" என்றார். பிறகு அவர் மரிக்கையில், "பிதாவே, உம்முடைய கைகளில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்" என்பதே அவரது கடைசி வார்த்தைகளாய் இருந்தன (லூக். 23:34, 46). தேவன் இயேசுவின் ஆவிக்குரிய பிதாவாகவும் இருந்தார் என்று நாம் அறிகின்றோம்.

இயேசு தம் மரணத்தினால் மோசேயின் பழைய உடன்படிக்கையை (பிரமாணத்தை) நிறைவேற்றி, ஒரு புதிய ஏற்பாட்டை நிலைநாட்டி யிருந்தாலும், அவர் பழைய உடன்படிக்கையின் கீழாகவே வாழ்ந்து மரித்தார். இது, "காணாமற் போன ஆடுகளாகிய இஸ்ரவேல் வீட்டாரிடத் திற்கு அனுப்பப்பட்ட'' (மத். 15:24), தாவீதின் மனிதத்துவ அரச பரம்பரையில் வந்த (லூக். 3:23-31) ஒரு யூதராக அர்த்தப்படுகின்றது. அவர் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழாக இருந்த தமது சொந்த மக்களுக்கே போதித்து பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தார். (இயேசு, புறஜாதியார் தம்மிடம் அணுகிய வேளைகளில் அவ்வப்போது பதில்செயல் செய்திருந்தார் [உதாரணம்., மத். 15:21-28].) ஆகையால் பிதாவைப் பற்றிய அவரது போதனையில் பெரும்பகுதியானது தேர்வு செய்கின்ற பிதா என்ற வகையில் தேவனை அறிந்திருந்த மக்களுக்கானதாகவே இருந்தது. தேவனைப் பற்றி ''உங்கள் பிதா'' என்று அவர் (இயேசு) அடிக்கடி உரைத்தார் (மத். 5:16, 45, 48; 10:29).

நாம் கண்டிருக்கின்றபடி, தேவன் பாவம் நிறைந்த மனித இனத்துடனான தமது செயல்பாடுகளில், இன்னும் மிக அதிகமாய்ப் புரிந்துணரக் கூடிய ஒரு யுகத்தைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார். தேவனுடைய குமாரன் இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாக ஒவ்வொருவரும், ஆவிக்குரிய பிதா என்ற வகையில் தேவனை அறியும் வாய்ப்புப் பெறுவதற்கான காலம் "நிறைவேறி வந்தது." ஆகையால், இயேசு தம் சீஷர் களுக்கான தமது பிதாவின் சித்தத்தைப் பற்றியும், அந்த சித்தத்தைக் கடைப் பிடிப்பதன் முக்கியத்துவம் பற்றியும் உரைத்ததைக் காணுவதில் வியப்பெதுவும் இல்லை (மத். 7:21). பிதாவாக தேவனையும், சகோதரராகத் தம்மையும் கொண்டுள்ள குடும்ப உறவுக்கு அடிப்படையானதாக பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்ற இந்த விஷயத்தை அவர் வலியுறுத்தினார் (மத். 12:48-50). அத்துமீறி நுழைபவர்களால் இந்தக் குடும்ப வட்டமானது உடைக்கப்படுவதைப் பிதா அனுமதிக்க மாட்டார் (மத். 15:13).

தேவன் தம்முடைய (இயேசுவினுடைய) பிதா என்ற வகையில் இயேசு அடிக்கடி பேசினார். தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களிடத்தில் இதை அவர் குறிப்பிட்ட ஒரு உரிப்பெயர்ச் சொல்லினால் வலியுறுத்தினார்: "என் பிதா!" (மத். 18:35; 20:23). "மனுஷர் முன்பாக என்னை அறிக்கை பண்ணுகிறவன் எவனோ, அவனை நானும் பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் முன்பாக அறிக்கை பண்ணுவேன்" (மத். 10:32, 33) என்று கூட அவர்களுக்கு அவர் போதித்தார். இவை போன்ற - இன்னும் மற்ற பல - போதனைகள், அவர் தேவனைத் தமது பிதா என்று குறிப்பிட்ட வழியில் தனிச் சிறப்பானது

ஏதோ இருந்தது என்று அவரது சீஷர்களை, விசேஷமாக அவரது அப்போஸ்தலர்களை எச்சரித்திருக்க வேண்டும்.

இயேசுவின் தாயாகிய மரியாள் தொடக்கத்திலேயே/முன்னதாகவே "இரகசியத்தை" அறிந்திருந்தாள். அவரது தெய்வீகத் தொடக்கத்தை அவள் அறிந்திருந்தாள். அவருடைய அற்புதமான பிறப்பின் உண்மை சார்ந்த இயல்பை அவள் நிச்சயமாகவே அறிந்திருந்தாள். அவளுடைய கணவரும் நீதிமானாய் இருந்தவருமான யோசேப்பு மரியாளின் கர்ப்பத்தைப் பற்றி மிகுந்த விவேகத்துடன் செயல்பட்டார். மேலும், இயேசு இளம் வயதிலேயே, யோசேப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடாமல், தமது பிதாவைப் பற்றிப் பேசியதை அவள் கேட்டாள். ''அவருடைய தாயார் இந்தச் சங்கதிகளை யெல்லாம் தன் இருதயத்திலே வைத்துக் கொண்டாள்'' (மத். 1:18-25; லூக். 1:26-38; 2:41-52).

இயேசுவைப் பின்பற்றியவர்கள் அவருக்கும் அவருடைய பிதாவிற்கும் இடையில் உள்ள தனிப்பட்ட உறவை ஒரு வேளை அறிந்துணர்ந் திருக்கலாம். இருப்பினும், அந்த அறிவுணர்வானது மிக மெதுவாகவே வந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. அவர்களும் தேவனைத் தங்கள் பிதாவாகக் கொண்டிருந்ததில்லையா? இஸ்ரவேலைத் தேவன் தம்முடைய குமாரன் என்று அழைத்திருந்ததில்லையா? (எரே. 31:9). இயேசு போதித்திருந்த படியாக அவர்கள் தேவனை ''எங்கள் பிதாவே'' என்று அழைக்க முடியாதிருந்ததா? (மத். 6:9). ஆம் அவர்களால் முடிந்தது, அவர்கள் அதைச் செய்தனர்.

தேவனை இஸ்ரவேலர்கள் தங்களின் பிதா என்று கண்ணோக்கியதைக் குறித்துப் பழைய ஏற்பாட்டை நாம் படித்திருக்கின்றோம். இயேசுவின் நாட்களில் இருந்த யூதத்துவமானது பிதாவாக தேவன் என்ற நெருக்கமான கருத்தைப் பிரதிபலித்தது என்றும் நாம் அறிகின்றோம்.

இருப்பினும், தேவனுடன் இயேசுவுக்கிருந்த பிதா/குமாரன் என்ற தனிச்சிறந்த வகையிலான உறவின் முழுச் செயல் விளைவையும் புரிந்து கொள்வதென்பது யூதர்களுக்குக் கடினமானதாக இருந்தது. தேவனுடைய குமாரன் என்ற வகையில் இயேசுவானவர், "தேவனுடைய புத்திரர்கள்" என்று அழைக்கப்பட்டவர்களிலிருந்து எவ்விதத்திலாவது மாறுபட்டி ருந்தார் என்பதை எவ்விதத்தில் அவர்களை அறிய வேண்டியதாய் இருந்தது? அவருக்கு முன்பே இருந்த மாபெரும் தலைவர்கள் அவருடைய புத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டிருந்ததில்லையா? (2 சாமு. 7:14; சங். 89:26, 27). ஆம். எனவே, அவர்கள் "முழுமையான சத்தியத்தை" அறிவதற்காக ஆவிக்குரிய பிதாவாகிய தேவன் ஒரு வெளிப்படுத்துதலை ஏற்படுத்த வேண்டியதாயிற்று என்று அறிவதில் நாம் வியப்படையக் கூடாது.

கன்னியான மரியாள் ஒரு குழந்தையைப் பெறுவாள் என்று தேவனிடத்திலிருந்து வந்த தூதுவச் செய்தியாளர் யோசேப்பிடம் கூறியிருந்தார்: "அவளிடத்தில் உற்பத்தியாயிருக்கிறது பரிசுத்த ஆவியினால் உண்டானது. அவள் ஒரு குமாரனைப் பெறுவாள், அவருக்கு இயேசு என்று பேரிடுவாயாக; ஏனெனில் அவர் தமது ஜனங்களின் பாவங்களை நீக்கி அவர்களை இரட்சிப்பார்" (மத். 1:20ஆ, 21). இவ்விதமாக, ஏசாயாவின்

தீர்க்கதரிசத்தினுடைய துணை நிறைவேற்றம் ஏற்பட்டது: "இதோ, ஒரு கன்னிகை கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரனைப் பெறுவாள்; அவருக்கு இம்மானுவேல் என்று பேரிடுவார்கள் என்று சொன்னான். இம்மானுவேல் என்பதற்குத் தேவன் நம்மோடிருக்கிறார் என்று அர்த்தமாம்" (மத். 1:22, 23; ஏசா. 7:14). இயேசு இவ்வுலகத்தில் அற்புதமான வகையிலான பிறப்பை அனுபவித்தவராகவும், தேவன் என்ற வகையில் சட்டரீதியான அங்கீகாரம் பெற்றவராகவும் இருக்கின்றார்! நாம் கூறியுள்ளபடி, மரியாள் அந்த வேளையில் பல விஷயங்களைத் தனது இருதயத்தில் வைத்திருந்தாள்.

இது பற்றிய எல்லாவற்றையும் இது முன்னிறுத்தப்பட்ட வகையில் தீவிரமானதாக நாம் எடுத்துக் கொண்டால், இது எவ்வளவு வியக்கத் தக்கதாக இருக்கிறது என்று நாம் உணருவோம். உலகத்தின் வரலாறானது எதிர்பார்க்கப்பட்ட அதன் ஓட்டத்திலிருந்து திசை மாற்றப்பட்டது. காலங்கள் மாறிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு புதிய மற்றும் மகிமையான சகாப்தம் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. இப்படிப்பட்ட முக்கியத்துவம் கொண்ட நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைத்தல் என்பது அழியக் கூடிய வெறும் மனிதர்களுக்குக் கடினமான செயலாக உள்ளது. வரலாற்றில் இயேசுவின் பிரவேசத்திற்கு தெய்வீக விளக்கம் ஒன்று தேவைப்பட்டது என்பது சிறிதளவு ஆச்சரியமானதே அல்ல. அதுவும் கூட மெதுவாகவே புரிந்து கொள்ளப்பட்டது. இயேசு தமது மாபெரும் ஊழியத்திற்காக இங்கிருந்த வேளையில் அவரை அடையாளம் காண இடர்ப்பாடு அடைந்திருந்த மக்கள், இன்று மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா, யோவான் சுவிசேஷங்களைத் திறந்து இந்த மாபெரும் சத்தியங்களைப் பகுத்துணர நாம் பெற்றுள்ள சிலாக்கியத்தைப் பெற்றிருந்ததில்லையே!

இருப்பினும், பிதாவானவர் தம் குமாரனின் உண்மை இயல்பை வெளிப்படுத்துவதைத் தொடர்ந்து செய்தார் என்று நாம் வாசிக்க முடியும். எடுத்துக்காட்டாக, இயேசுவை விவரிக்கும் நாத்தான்வேலின் வார்த்தைகளில் சத்தியம் இருக்கின்றது: "ரபீ, நீர் தேவனுடைய குமாரன், நீர் இஸ்ரவேலின் ராஜா" (யோவா. 1:49). இயேசு அவனது உண்மைத் தன்மையைப் புகழ்ந்துரைத்தார் - ஆனால் அந்தக் காலகட்டத்தில் இருந்த யூதர்களின் மன அமைவில் ஆழப்பதிந்திருந்த பழைய நாட்டுணர்வை அவருடைய வார்த்தைகள் இடித்துப் போடவில்லையா? நாத்தான்வேல் அப்படிப்பட்ட செல்வாக்குகளில் இருந்து விடுதலையானவராய் இருந்தாரா?

ஒரு தேசியப் புத்துயிர்ப்பிற்காகவும், தாவீது மற்றும் சாலொமோனின் ஆளுகையின் காலத்தில் தங்களின் முற்பிதாக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் அநுபவித்திருந்தது போல தேவனால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குமாரனை இராஜாவாகக் கொண்டு மகிமையுள்ள ஆளுகையைத் தாங்கள் எதிர்நோக்கவும் ஏங்கியிருந்தார்கள். திரளான யூத மக்கள் இயேசு தங்களின் அரசராயிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி ஏங்கினார்கள் (யோவா. 6:15).

ஒருமுறை, மரணத்தின் மீதான இயேசுவின் வல்லமையானது அதைக் கவனித்தவர்கள் குறிப்பிடத் தக்க உறுதிப்பாடு கொள்ளும்படி வழி

நடத்திற்று. ''மகா தீர்க்கதரிசியானவர் நமக்குள் தோன்றியிருக்கிறார் என்றும், தேவன் தமது ஜனங்களைச் சந்தித்தார் என்றும்'' (லூக். 7:16) அவர்கள் கூறினார்கள். இது அவர்கள் பய உணர்வினால் நிறைந்திருந்த பொழுது ஏற்படுத்திய மாபெரும் அறிவிப்பாய் இருந்தது, ஆனால் இந்தப் போற்றுதலானது இயேசுவைத் தேவனென்று அங்கீகரித்ததா? தேவன் தாமே அவதாரம் எடுத்தார் என்ற மறைமுகக் கருத்தின்றி, தேவனுடைய வசனங்கள் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றினால் அவர் இஸ்ரவேலருடன் இருந்த நிகழ்ச்சியானது நடந்திருந்ததை அவர்கள் கண்டிருந்தனர் என்பதை நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும்.[9] இயேசு தமது தெய்வீகத்துவத்தை உரிமையுடன் உறுதிப்படுத்திய பொழுது, அது மதத் தலைவர்களிடமிருந்து ஏளனம், இகழ்ச்சி மற்றும் துன்புறுத்துதல் ஆகியவற்றை வெளிக் கொண்டு வந்தது (யோவா. 8:42-59).

கற்றறிந்த மனிதரான நிக்கொதேமு, "ரபீ, நீர் தேவனிடத்திலிருந்து வந்த போதகர் என்று அறிந்திருக்கிறோம், ஏனெனில் ஒருவனும் தன்னுடனே தேவன் இராவிட்டால் நீர் செய்கிற இப்படிப்பட்ட அற்புதங்களைச் செய்ய மாட்டான்" (யோவா. 3:2) என்று கூறிய போது இயேசுவைப் பாராட்டும் விதமாகவே பேசினார் என்பது உறுதி. ஒரு ''போதகர்'' இன்னொரு ''போதகரிடத்தில்'' என்ற வகையில் நிக்கொதேமு, இயேசு நிகழ்த்திய "அடையாளங்களில்" தேவனுடைய வல்லமையையும் ஆசீர்வாதத்தையும் கண்டார். நிக்கொதேமு இன்னும் அதிகமானவற்றைக் கண்டாரா? அப்படியிருக்க அவசியம் இல்லை. இருப்பினும், தேவன் தம் குமாரனுடைய உண்மையான இயல்பை வெளிப்படுத்தக் கட்டியெழுப்பிக் கொண்டிருந்தார் என்று நாம் அறிகின்றோம். தேவனுடைய வளருகின்ற வெளிப்படுத்துதலானது தொடர்ந்தது.

இயேசுவின் கேள்விக்குப் பதிலுரையாகப் பேதுரு, குறிப்பிடத் தக்க அறிக்கையை ஏற்படுத்தினார், "நீர் ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து'' (மத். 16:16). ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவைகளைக் காட்டிலும் இந்த அறிக்கையானது அதிக தனிச் சிறப்புடையதாக இருந்ததா? இது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்று நாம் அறிகின்றோம். முதலாவதாக, இது இயேசுவின் கேள்விக்கு நேரடியான பதிலுரையாக இருந்தது. இரண்டாவதாக, இயேசுவின் பரலோக பிதாவிடமிருந்து வந்த *வெளிப்படுத்துதலினாலேயே* பேதுரு இவ்வித அறிக்கை செய்ய முடிந்தது என்று நமக்குக் கூறப்பட்டுள்ளது (மத். 16:17). இயேசுவின் முழு அடையாளம் பற்றி சத்தியமானது இந்த அறிக்கையில் மறைந்துள்ளது.

இந்த அறிக்கையின் மறைவான கருத்துக்களை முழுவதையும் பேதுருவே கூட அறியாதிருந்தார் என்று நாம் யூகிப்பதற்குச் சில காரணங்கள் உள்ளன. இந்த அறிக்கைக்குப் பிறகு, மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே இயேசு தமது மரணத்தைப் பற்றிப் போதித்ததைப் பேதுரு கடிந்து கொண்டு அதனால் கடுமையாகக் கண்டனம் பெற்றதை நாம் காண்கின்றோம் (மத். 16:21-23). பேதுரு தாம் முழுமையாகப் புரிந்திராததின் முக்கியத்துவத்தில், ஏவுதலினால் கூட அவர் இவ்விதமாய்க் கூறுவது கேள்விக்கு அப்பாற்பட்டதாய் இருந்ததில்லை என்பதையும் நாம் அறிகின்றோம் (அப். 2:39;

10:28-34). பேதுரு உணர்வெழுச்சி மிகுந்த வேளைகளில் வேகமாகப் பேசியிருக்க முடியும் என்று நாம் அறிகின்றோம் (மத். *17:4, 5;* மாற். *9:5, 6;* லூக். *9:33).* தமது எஜமானருக்கு மாபெரும் கடமையுணர்வைக் காட்டிய வேளையிலும் கூடப் பேதுரு, துன்பத்தின் கீழ் நிலைநிற்காத, இருதயத்தில் உணரப்பட்ட ஒரு உறுதிப்பாட்டை மொழிந்திருக்க முடிந்தது (மத். *26:33-35, 69-75).* ஆகையால், பேதுரு, மதிப்பிற்குரிய மற்றும் உண்மையான தம் அறிக்கையான இயேசு கிறிஸ்து தேவனுடைய குமாரன் என்பதன் முழுத் தனிச் சிறப்பையும் அநேகமாக உணர்ந்திருக்க மாட்டார் என்றே நாம் முடிவு செய்கின்றோம்.

இயேசுவின் மரணம், அடக்கம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் வரையிலும் கூட மனித உதடுகள் அவரை *இம்மானுவேல்* என்று அறிவித்ததில்லை என்பதில் நாம் வியப்படையக் கூடாது. பூமியையே அசைக்கின்ற இந்த சத்தியமானது நம்பிக்கையே இல்லாதிருந்த ஒரு நபரால் உச்சரிக்கப்பட்டது! தோமா இயேசுவின் வல்லமையைக் கண்டிருந்தார். அவரது இணையற்ற போதனைகளை அவர் (தோமா) கேட்டிருந்தார். அவரது முழு நிறைவான, நீதியான வாழ்வை உற்று நோக்கும் சிலாக்கியத்தை அவர் (தோமா) மகிழ்வுடன் அனுபவித்திருந்தார். வருத்தத்தில் இருந்தவர்கள்மீது அவர் கொண்டிருந்த மன உருக்கத்தை அவர் கண்டிருந்தார். ஒருவேளை அவர் (தோமா) இயேசு தாமே "நானே இருக்கிறவர்" (யோவா. *8:58)* என்று கூறியதைக் கேட்டிருக்கலாம்.

தோமா உயிர்த்தெழுந்த கர்த்தருக்கு முன்பாக நின்று கொண்டிருக்கையில் அவருடைய மனதில் இவை யாவும் கவனத்தில் கொண்டு வந்திருக்கப்படச் சாத்தியக்கூறு உள்ளது. அவர் கண்டது எதுவோ அது அவரது கவனத்திற்குரிய வகையில் கூற்றாகவோ, உபதேசமாகவோ அல்லது முன் மொழியப்பட்ட சத்தியமாகவோ தொகுக்கப்பட்டதாக இனியும் இருந்ததில்லை. இயேசுவின் சரீரத்தில் சிலுவையில் அறையப்பட்ட தழும்புகளை அவர் (தோமா) கண்டார். அவர் தாம் உயிர்த்தெழுதலை நோக்கிக் கொண்டிருந்ததை அறிந்தார் - மற்றும் தேவனைத் தவிர வேறு எவருக்கும் மரணத்தின் மீது வல்லமை இல்லை என்பதையும் அவர் அறிந்தார். ஆகையால், "தோமா அவருக்குப் பிரதியுத்தரமாக, 'என் ஆண்டவரே! என் தேவனே' என்று கூறினார்" (யோவா. *20:28).*

கடைசியாக, ஆவிக்குரிய பிதாவாகிய தேவன் இதைத் தெளிவாக ஏற்படுத்தியிருந்தார் . நாசரேத்தூர் இயேசு அவருடைய ஆவிக்குரிய குமாரனாக - மாம்சத்தில் *தெய்வீகத்துவமுள்ளவராக* இருக்கின்றார்!

குறிப்புகள்

[1]ஆதி. *12:1-3; 13:14-17; 14:13; 15:1-6, 13-16; 17:1-4* ஆகியவற்றைக் காணவும்.
[2]John Peter Lange, "Samuel" in *Commentary on the Holy Scriptures: Critical Doctrinal and Homeletical,* trans. and ed. Philip Schaff (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, n.d.), 475.
[3]"அதாவது, எளிமையானவரின் கட்டியெழுப்புதலினால், நான் மரித்தோரிலிருந்து

உயிர்த்தெழுதலையும், மகிமையில் பிரவேசிப்பதையும் பெறுவேன், மரணம் என் மீது ஆளுகை செய்யாது" (Adam Clarke, *The Holy Bible With a Commentary and Critical Notes*, vol. 3, *Psalms* [Nashville: Abingdon, n.d.], 377). [4]*She'ol என்பது "மரித்தவர்களின் வட்டாரம்" ஆகும்.* Merrill F. Unger and William White, Jr., eds., *Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1985), s.v. "death." [5]*அப். 3:17-23.* Cf. Robert Jamieson, A. R. Fausset, and David Brown, *Commentary Critical and Explanatory on the Whole Bible*, vol. 2 (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, n.d.), 176-77. [6]*மேசியாத்துவக் குறிப்புக்கள் காணப்படக் கூடிய பல அதிகாரங்களை நாம் குறிப்பிடவில்லை. மேலும் படிப்பதற்கு இங்கு சில வசனங்கள் அட்டவணைப் படுத்தப்படுகின்றன: சங். 2; 16; 22; 110; ஏசாயா 2; 7; 9; 40; 53; எரே. 23; மல். 3; 4.* [7]*இராஜாக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பழங்கால நடைமுறையை நாம் படிக்கும் பொழுது, அபிஷேகம் செய்வித்தலின் செயல்முறையினுடைய தனிச் சிறப்பு காணப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, சாமுவேல் "தைலக் குப்பியை எடுத்து, அவர் (சவுலின்) தலையின்மேல் வார்த்து, அவனை முத்தஞ் செய்து, 'கர்த்தர் உன்னைத் தம்முடைய சுதந்தரத்தின்மேல் தலைவனாக அபிஷேகம் பண்ணினார் அல்லவா?" (1 சாமு. 10:1) என்றபோது சவுலைத் தேவன் தேர்ந்தெடுத்ததை அவர் (சாமுவேல்) சுட்டிக்காட்டினார். இவ்விதமாக, தேவனால் "அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டதை" நாம் வாசிக்கும்பொழுது, தேவனால் "தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட ஒருவரைப்" பற்றி நாம் வாசிக்கின்றோம்.* [8]*முழுமையான சந்தர்ப்பப் பொருளுக்கு லூக். 1:26-37ஐ வாசிக்கவும்.* [9]*1 இரா. 17:22-24; 2 இரா. 4:32-36; எரே. 29:10. மேலும், லூக். 7:16ஐப் பற்றி* H. Leo Boles *அவர்களின் A Commentary on the Gospel of Luke* (Nashville: Gospel Advocate Publishing Co., 1940; reprint, 1959), 151. *என்ற நூலில் காணவும். "அவர்கள் ஒரு தரம் எலியாவையும் எலிசாவையும் மறுபடி நினைவுகூர்ந்து, இவர்களைப் போல மாபெரும் தீர்க்கதரிசி 'தங்களின் நடுவில்' எழுந்திருந்ததாகவும், தேவன் தம் மக்களை ஒரு தீர்க்கதரிசியைக் கொண்டு மறுபடியும் சந்தித்தார்" என்றும்* Boles *அறிவித்தார்கள்.*